

Въ Княжевацъ четата постоя два дни, и на третия день потегли къмъ границата по пътя за Българчиикъ. Като се върна назадъ по Княжевачко — Зайчерското шосе, четата вървя до селото Яковацъ, отъ гдѣто се отби отъ шосето къмъ истокъ и продължи пътя си до село Петруша, което се намира на исхода отъ коритската долина. Въ корията край селото се расположи четата за ношувание. Тука пристигнаха и Филиповата, дѣдо Ильовата чета и четата на войводата Симо Соколовъ, която се отдѣлила отъ четата на дѣда Иля, тъй щото подъ командата на Соколова отишли около 180 души, а подъ командата на дѣда Иля останали около 120 души. Новодошлитѣ чети се расположиха и тѣ на бивакъ въ корията. Накладоха си момчетата огньове, около които се расположиха и почнаха да си готвятъ вечера въ тенекиенитѣ си котлета.

Около единъ голѣмъ огънь бѣше насѣдала една тайфа хъшлаци, които си купили отъ нѣгдѣ едно тлѣсто агне, и натъкнато на единъ колъ въртѣха го вече надъ жарьта. Една манерка съ сливовица, която циркулираше мѣжду тайфата около огъня, весело настройваше хъшлацитѣ. Единъ хъшлакъ дотъртри отъ селото и единъ бѣлъ мѣдникъ вино. Генко и Атанасъ, които бѣхж въ сжщата тайфа само току хвъргаха шеги къмъ другаритѣ си.

Заедно съ пристиганието на четитѣ, въ селото Петруша пристигна руския офицеръ Майоръ Кирѣевъ, който билъ назначенъ за началникъ на Кадж-богаския отрядъ състоящъ отъ четиритѣ въстанически български чети и единъ баталионъ сръбска милиция I-а класа. Войводитѣ бѣхж повикани веднага при него по работа, гдѣто и отидоха.

Бѣше се вече стъмнило. Генко бѣше затѣгналъ излегка нѣкаква си любовна пѣсня, когато, връщайки се отъ селото войводата и дѣдо Желю се приближиха къмъ огъня на веселата дружина.

— Шень — олуиъ момчета — поздрави ги войводата.

— Да си живѣ войводо, му отговори дѣдо Тодоръ Нейчовъ, старъ хайдутинъ отъ Габрово, който въртеше агнето.